

Не щешъ ли, Славей прилетѣ надъ този шумъ,
и всички го замолиха за умъ.

— О, имай, казаха му, часъ търпение,
ела ни нареди квартета; жалъ:
ний ноти имаме и инструменти Господь далъ —
не знаемъ какъ да седнемъ салъ!

— На музиканта трѣбва даръ, умѣние
и по-голѣма нѣжностъ на ушитѣ!

Така имъ Славейтъ отсѣди.

— А вий, другари, както щете да седите —
за музиканти нѣма да ви бжде!

По И. А. Криловъ

Г. Райчевъ

МАМА

Родната ми кѣща,
ето я предъ менъ.
Въ чиститѣ прозорци
свѣти ясенъ день.

Тука азъ израстнахъ
вдѣхновенъ и младъ
и поехъ живота
съ огненъ духъ крилатъ.

Тукъ познахъ теглото
на живота грубъ,
тука ме отгледа
мама въ тежъкъ трудъ.

Колко пѣти съ нея
двамата сами
ронили сме сълзи
въ нощнитѣ тъми.

Колко пѣти тя е
страдала за менъ
и крепила съ вѣра
моя духъ раненъ.

Въ грижи всѣкидневни,
горда въ своя духъ,
съ менъ е тя дѣлила
своя залъкъ сухъ.

Мамо, мамо мила,
съ бледото лице,
на ти мойта обичъ,
на ти туй сърдце.

Азъ до гробъ ще нося
въ мойта топла грѣдъ
твоя погледъ нѣженъ,
твоя образъ скѣпъ.

Георги Хрусановъ